

Sider ned mod Hullerne, og derfra var der atter en Stigning op ad, ud ad mod Havet og ind ad mod Fjorden. Det vil let forstås, at herved blev Bundsikringsarbejdet vanskeliggjort, idet Bundsikringen i Stedet for som paatænkt at blive udlagt i et jævnt Plan nu maatte udlægges paa Skraaninger, hvorved den blev mindre sammenhængende og mindre sikker. Derved forklares det, at Stormene i November og December kunde ødelægge den da færdige Bundsikring. Stormen fik uhindret Adgang til at underminere Molehovederne, der sank, hvorved 17 m af den søndre og 55 m af den nordre Mole ødelagdes. Baade Vandbygningsdirektør Westergaard og Etatsraad Monberg erklærer imidlertid, at „for saa vidt den projekterede Bundsikring havde været fuldført inden Stormflodernes Indtræden, vilde der intet være sket.“ Jeg tror ogsaa, at man fra Vandbygningsvæsenets Side vil indrømme, at det var en Fejl at lægge saa stor Kraft paa Molerne, inden Bundsikringen var i Orden. Jeg finder det paa den anden Side undskyldeligt, fordi man ikke havde Grund til at tro, at man i Juni Maaned skulde faa en Stormflod, der var i Stand til at ødelægge Bundsikringen.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger om Aarsagen til, hvad der er sket, Lignende Bemærkninger blev for øvrigt fremsat allerede ved Finanslovens anden Behandling af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og blev den Gang tiltraadt af Ministeren. Jeg tror, det ogsaa har sin Betydning at undersøge, hvad der har været Grunden til det skete, fordi Erfaringerne herfra senere kan komme os til Nytte.

Jeg skal saa gaa over til at sige et Par Ord om det forelagte Lovforslag. I § 3 i Loven af 8. Juni 1912 hedder det, „for saa vidt det inden 1. Januar 1914 skulde vise sig, at de i Henhold til Lovens § 1 udførte Arbejder er utilstrækkelige, skal Ministeren for offentlige Arbejder forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov om en endelig Ordning af Afløbsforholdene ved Ringkøbing Fjord.“ Den 1. Januar er forlængst forløbet. Der er dog ingen, der vil bebrejde Ministeren, at han ikke inden dette Tidspunkt har fremsat Lovforslag om en endelig Ordning. Derimod synes jeg nok, at Ministeren har ventet noget for længe, inden han endelig bestemmer sig. Tiden trækker ud, og Tidspunktet for Arbejdernes Paabegyndelse vil som Følge deraf trækkes ud ligesom for 2 Aar siden, hvorved der fremkommer Mulighed for lignende Ulemper og Ulykker

som den Gang. Den største Anke, som jeg synes, der kan rettes mod Ministerens Forslag, er dog den, at det ikke er Forslag til en endelig Ordning. Hvad Ministeren anser for den endelige Løsning af Spørgsmaalet, og hvad der i saa Henseende skal stræbes hen til, faar man ikke at vide. Maaske ved Ministeren det heller ikke. Man skal „foreløbig“ lukke Kanalen, man skal „midlertidig“ aabne et Udløb ved Gødelen, der naturligvis ogsaa midlertidig skal være ubeskyttet. Der skal nedsættes en Kommission — jeg kunde fristes til at sige: midlertidigt —, der skal afgive sin Betænkning inden Udgangen af 1914, og derefter skal Ministeren forelægge et Lovforslag.

Hvis det ikke er Meningen, at Lukningen ved Hvide Sande skal være endelig, forstaar jeg ikke Meningen med Lovforslaget. Men det er dog aabenbart ikke Ministerens Mening. Han forudsætter endog, at der bagefter kan lukkes op igen ved Hvide Sande. Hvis man vedtager Lovforslaget, vil Følgen i alt Fald blive, at man for 2—3 Aar vil ødelægge Fiskeriet i Ringkøbing Fjord, idet der ikke vil kunne opstaa noget Ferskvandsfiskeri paa den Tid, og for Landbrugets Vedkommende vil man standse de Marskdannelser paa Engene, der nu er i Gang, og Surheden baade i Mark og Eng vil vende tilbage. Jeg kan ikke tro, at Rigsdagen vil vedtage et saadant Lovforslag.

Det, vi nu maa stræbe hen imod, maa være en endelig Ordning, saa at Befolkningen ved, hvad den har at rette sig efter. Ministeren: har som Bilag vedhæftet forskellige Forslag til en endelig Løsning, i alt 6, hvoraf 5 er udarbejdede af Vandbygningsvæsenet og 1 af Oberstløjtnant P. Hansen. Det vilde have været en Behagelighed, om Vandbygningsvæsenet havde forelagt, ikke 5 Forslag, men kun 1 og saa til Gengæld havde anbefalet det som det eneste rigtige. Men saaledes foreligger Sagen ikke, og det er paa en Maade forstaaeligt og undskyldeligt. Men naar man saaledes forelægger Sagen med 6 Muligheder, nødes vi her paa Rigsdagen til at bruge vort praktiske Omdømme saa godt, vi kan, og den Lægmandsforstand, som vi nu en Gang har. Ud fra mine indledende Bemærkninger vil man kunne forstaa, at jeg ikke ønsker, at Ringkøbing Fjord skal gøres til en Ferskvandsindsø. Jeg kan derfor ikke være med til at anbefale Forslaget under Nr. 5. Forslag Nr. 3: Lukning af Hvide Sande-Kanalen og et nyt Udløb ved Hegnet eller Gødelen